

**NUMERIŲ PASTATAMS, PASTATŲ KOMPLEKSAMS, BUTAMS, PATALPOMS IR
PAVADINIMŲ GATVĖMS, PASTATAMS, STATINIAMS, KITIEMS OBJEKTAMS
SUTEIKIMO KOMISIJOS**

POSĖDŽIO PROTOKOLAS

2014-06-11 Nr. 5A-6

Panevėžys

Posėdis įvyko 2014 m. birželio 11 d. 10 val.

Posėdžio pirmininkas – Žydrūnas Kvedaras, Numerių pastatams, pastatų kompleksams, butams, patalpoms ir pavadinimų gatvėms, pastatams, statiniams bei kitiems objektams suteikimo komisijos pirmininkas

Posėdžio sekretorė – Tatjana Stašienė, Numerių pastatams, pastatų kompleksams, butams, patalpoms ir pavadinimų gatvėms, pastatams, statiniams bei kitiems objektams suteikimo komisijos sekretorė

Dalyvavo komisijos nariai: Saulius Matulis, Julius Beinortas, Vilija Gylienė, Violeta Grinciūnienė, Agnė Valužyte, Benjaminas Pučkis, Rasa Tatorytė

DARBOTVARKĖ:

1. Gatvių pavadinimų suteikimas pagal (parengta ir patvirtinta Panevėžio miesto savivaldybės Tarybos 2014-03-13 sprendimu Nr. A-215) žemės sklypo kadastro 2701/0039:10 detalų planą (reg. T700070640).

SVARSTYTA. Panevėžio miesto savivaldybės žymių žmonių, istorinių datų, įvykių įamžinimo Panevėžio mieste komisija pasiūlė suteikti Panevėžio miesto gatvių pavadinimus vakarinėje miesto dalyje pagal parengtą ir patvirtintą detalų planą, registro Nr. T700070640 įamžinant iškilų Panevėžio krašte gimusių ir Lietuvos žmonėms dirbusių asmenybių pavardes. Šis pasiūlymas pridedamas (1 priedas). Pasiūlyta suteikti šiuos pavadinimus: Antano Belazaro, Viliaus Variakojo, Mykolo Karkos ir Marijos Rusteikaitės vardais, pažymint pridedame detaliojo plano brėžinyje.

NUTARTA.

Naujai suformuotas gatves pavadinti: Antano Belazaro, Viliaus Variakojo, Mykolo Karkos ir Marijos Rusteikaitės vardais. Prie protokolo pridedamas patvirtintas žymių žmonių sąrašas (1 priedas) ir detaliojo plano pagrindinis brėžinys su pažymėtomis pasiūlytomis gatvėmis (2 priedas).

Pasiūlymams buvo pritarta vienbalsiai.

Posėdžio pirmininkas

Žydrūnas Kvedaras

Posėdžio sekretorė

Tatjana Stašienė

Panevėžio miesto savivaldybės
Tarybos narys Julius Beinortas

PANEVĖŽIO MIESTO SAVIVALDYBĖS
ŽYMIŲ ŽMONIŲ, ISTORINIŲ DATŲ, ĮVYKIŲ ĮAMŽINIMO PANEVĖŽIO MIESTE
KOMISIJAI

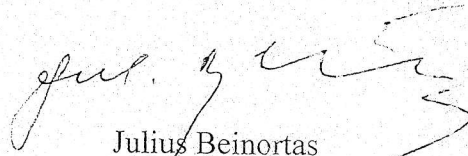
PASIŪLYMAS

2014 m. birželio 6 d.
Panevėžys

Siūlau naujai formuojamoms Panevėžio miesto kvartalų gatvėms suteikti šių iškilų Panevėžio krašte gimusių ir Lietuvos žmonėms dirbusių iškilų asmenybių pavardes juos įamžinant.

Žymių žmonių, istorinių datų, įvykių įamžinimo Panevėžio mieste komisijai teikiu šį sąrašą:

1. Juozas Masiulis - knygnešys, pirmojo lietuviško knygyno įkūrėjas Panevėžyje, mecenatas, miesto tarybos narys (1864-03-06 - 1940-03-26);
2. Mykolas Karka - pedagogas, chorų vadovas, režisierius, pirmosios Panevėžio dainų šventės organizatorius (1892-11-22 - 1984-08-12);
3. Vladas Kuzma - chirurgas, medicinos mokslų daktaras, profesorius, akademikas, pirmasis Lietuvoje atlikęs kraujo perpylimą pacientui, bendrosios chirurgijos vadovėlio autorius, apie 70 medicinos mokslo darbų autorius (1892-10-15 - 1942-06-08);
4. Antanas Belazaras - kompozitorius, pedagogas, dainų švenčių organizatorius (1913-12-22 - 1976-11-15);
5. Vilius Variakojis - pedagogas, krepšinio ir stalo teniso treneris, Panevėžio vaikų sporto mokyklos įkūrėjas, lietuviško vadovėlio „Stalo tenisas“ autorius (1912-11-19 - 1988-03-02);
6. Vanda Zaborskaitė - lituanistė, pedagogė, profesorė (1922-12-24 - 2010-12-27).

Julius Beinortas

Vilius Variakojis

Straipsnis iš Vikipedijos, laisvosios enciklopedijos.

Vilius Martynas Variakojis (1912 m. lapkričio 19 d. Rygoje – 1988 m. kovo 2 d. Panevėžyje) – stalo tenisininkas, krepšininkas, TSRS sporto meistras, treneris.

Biografija

1932 m. baigė Šiaulių gimnaziją, studijavo Vytauto Didžiojo universitete, 1938 m. baigė Aukštuosius kūno kultūros kursus.

1932 m. pradėjo dalyvauti stalo teniso varžybose. 1936-1939 m. keturis kartus dalyvavo pasaulio stalo teniso pirmenybėse. 1937, 1940, 1942-1944, 1949-1951 m. 23 kartus Lietuvos čempionas, iš jų 8 kartus vienetų varžybose. 1950 m. TSRS stalo teniso turnyro nugalėtojas, 1951 m. TSRS stalo teniso dvejetų varžybų čempionas.

1937–1940 m. Lietuvos vyrų krepšinio rinktinės žaidėjas.

1951-1969 m. – Panevėžio vaikų sporto mokyklos direktorius ir treneris. 1969-1974 m. Panevėžio miesto kūno kultūros ir sporto komiteto pirmininkas.

1952 m. TSRS sporto meistras, 1957 m. TSRS nusipelnęs treneris, 1964 m. LTSR nusipelnęs kūno kultūros ir sporto veikėjas.

Knygos „Stalo tenisas“ (1959 m.) autorius.

Rodomas puslapis "http://lt.wikipedia.org/w/index.php?title=Vilius_Variakojis&oldid=3577786"

Kategorijos: Lietuvos stalo tenisininkai | Lietuvos krepšininkai | Lietuvos stalo teniso treneriai | Lietuvos sporto veikėjai

Vilius Martynas Variakojis	
Gimė:	1912 m. lapkričio 19 d. Rygoje
Mirė:	1988 m. kovo 2 d. (75 metai) Panevėžyje
Veikla:	stalo tenisininkas, krepšininkas, TSRS sporto meistras, treneris.

- Šis puslapis paskutinį kartą keistas 28 rugsėjo 2011 08:43.
- Tekstas pateikiamas pagal Creative Commons Attribution/Share-Alike Licenciją; gali būti taikomos papildomos sąlygos. Detaliau – Terms of Use .

Antanas Belazaras

Straipsnis iš Vikipedijos, laisvosios enciklopedijos.

Antanas Belazaras (1913 m. gruodžio 22 d. Upytėje, dab. Panevėžio raj. – 1976 m. lapkričio 15 d. Panevėžyje) – kompozitorius, pedagogas, choro dirigentas.^[1]

Biografija

Pirmąsias muzikos žinias gavo iš savo tėvo vargonininko ir chorvedžio. Mokėsi Šeduvos „Saulės“ gimnazijoje. Pramokęs muzikos, ėmė vadovauti tėvo įkurtam „Dainos“ draugijos Smilgių skyriaus mišriajam chorui. Vėliau savanoriu tarnavo Lietuvos kariuomenėje.

1934–1942 m. studijavo Kauno konservatorijoje – Jono Bendoriaus vargonų ir Juozo Gruodžio kompozicijos klasėse. Studijuodamas Kaune mokytojavo ir vadovavo moksleivių chorui. Nuvykęs į Panevėžį, iš pradžių dirbo Mykolo Karkos 1940 m. įsteigtuose muzikos kursuose, o nuo 1944 m. Panevėžio muzikos mokykloje dėstė teorines disciplinas, buvo Dramos teatro muzikos dalies vedėjas.

1962–1970 m. – Panevėžio muzikos technikumui direktorius, kurį laiką vadovavo muzikos kursų ir muzikos mokyklos moksleivių chorams, konsultavo Panevėžio rajono kaimų choras. Iš muzikos mokyklos dėstytojų ir moksleivių buvo subūręs kamerinį orkestrą.

Buvo Lietuvos kompozitorių sąjungos narys, parašė vokalinių ir instrumentinių kūrinių. Minėtina muzikinė komedija „Aukštinės marios“ (1955 m.), kantata „Mylimai žemei“ (1957 m.), opera „Kupriukas muzikantas“ (1972 m.). Sukūrė muziką dramos spektakliams ir kino filmams, kūrinių fortepijonui, choro ir solo dainų, harmonizavo lietuvių liaudies dainų.

1963 m. suteiktas nusipelnusio meno veikėjo garbės vardas. 1996 m. Upytės pagrindinei mokyklai suteiktas Antano Belazaro vardas. Duktė Danguolė Belazaraitė, violončelininkė ir pedagogė.^[2]

Šaltiniai

- ↑ Arvydas Karaška. Antanas Belazaras. Visuotinė lietuvių enciklopedija, T. III (Beketeriai-Chakasai). – Vilnius: Mokslo ir enciklopedijų leidybos institutas, 2003. 10 psl.
- ↑ Boleslovas Zubrickas. Pasaulio lietuvių chorvedžiai: enciklopedinis žinynas. Vilnius, 1999.

Rodomas puslapis "http://lt.wikipedia.org/w/index.php?title=Antanas_Belazaras&oldid=3556666"
Kategorijos: Lietuvos chorvedžiai | Lietuvos kompozitoriai | Lietuvos pedagogai

-
- Šis puslapis paskutinį kartą keistas 23 rugsėjo 2011 13:17.
 - Tekstas pateikiamas pagal Creative Commons Attribution/Share-Alike Licencija; gali būti taikomos papildomos sąlygos. Detaliau – Terms of Use .

72

DIEVO APVAIZDOS SESERŲ KONGREGACIJA

Valančiaus g. 16, Panevėžys, tel.: (8-45) 58 13 58

Panevėžio miesto merui
Gerb. Vitalijui Satkevičiui

Nr. 18

PRAŠYMAS

2012-05-18

Kreipiuosi į gerbiamą merą prašydama apsvarstyti galimybę pagerbti labai nusipelnusią Panevėžio miestui ir jo apylinkėms visuomenės veikėją Motiną Mariją Rusteikaitę pavadinant kurią nors miesto gatvę jos vardu.

Marija Rusteikaitė yra kilusi iš garsios dvarininkų Rusteikų giminės, kuri istorijoje yra žinoma nuo XVIa., pasižymėjusi patriotizmu, tikėjimu. Jos pusbrolis Steponas Rusteika Nepriklausomos Lietuvos laikais buvo Šiaulių miesto komendantūros Teisių skyriaus viršininkas, Telšių miesto ir apskrities Karo komendantas, 1931m. – Kauno Kriminalinės policijos departamento direktorius, 1929-1934m. – Vidaus reikalų ministras, o iki 1940m. – Kauno viceburmistras, pulkininkas leitenantas. Jos brolis Zigmąs Rusteika buvo teisininkas, dirbo Panevėžyje juristu. Buvo bibliofilas, turėjo didelę biblioteką, paminkloaugos narys. Kitas brolis Henrikas Rusteika buvo Nepriklausomos Lietuvos savanoris.

Marijos Rusteikaitės veikla Panevėžyje prasidėjo 1927m. Tais metais ji įkūrė Panevėžyje Dievo Apvaizdos seserų kongregaciją, subūrė nemažą būrį merginų, kurioms ji vadovavo. Aktyviai dalyvavo karitatyvinėje šv. Vincento Pauliečio draugijoje, kurios centras buvo Molainių g. 18. Tuo metu Panevėžys buvo skurdus miestas, o ypač buvo bloga sanitarinė ir medicininė būklė. Miesto gatvės kur ne kur grįstos akmenimis, nedaug buvo įrengta lauko tualetų (kai kur prie pat gatvių tiesiogiai buvo leidžiamos fekalijos). Šeimos buvo gausios, buvo daug alkanų vaikų ir senelių. Dėl sanitarinių higieninių trūkumų mieste greitai paplito infekcinės ligos, kurios nusinešė nemažai gyvybių, palikdamos vaikus našlaičiais ir skurdžius senelius.

Marija Rusteikaitė Šiauliuose baigusį mergaičių gimnaziją, įgijo matematikos ir geografijos pedagogės specialybę, vėliau baigė Sankt Peterburge Medicinos universitetą, įgijo farmacininkės specialybę. Visiškai save dovanodama ji tarnavo Panevėžio miestui 10 metų. Būdama vienuole su didele meile ir pasišventimu ji organizavo Apvaizdos ligoninės ir prieglaudos Molainių g. 18 statybą. Pasikinkiusi arklį su karieta atsigabendavo iš miesto ir rajono vienišus vaikus ir našlaičius, senelius, sergančius tuberkulioze ir kitomis ligomis. Rasdavo labai daug utelėtų ir suvargusių senelių, kuriuos nuolat lankydavo namuose, jei jiems nebeužtekdavo vietos ligoninėje ar prieglaudoje. Vienišiemis seneliams nešdavo maisto į namus, gydydavo.

Panevėžio miesto ligoninės personalas dažnai kreipdavosi į Mariją Rusteikaitę, kad priimtų pas save ligonius, nes infekcinė ir miesto ligoninės buvo perpildytos.

Dėl didelio pasiaukojimo visuomenei ir gausių gailestingumo darbų Lietuvos Vyskupų Konferencija 2010-05-17, dekretu Nr. 1-181/10 pradėjo sesers Marijos kanonizacijos bylą, kurią pasirašė arkivyskupas Sigitas Tamkevičius.

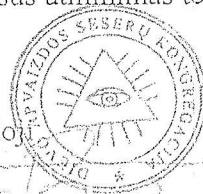
2011-08-01 Vatikano Šventųjų skelbimo Kongregacija protokolu Nr. 2971-1/11 Motiną Mariją Rusteikaitę paskelbė Dievo Tarnaite.

2012-08-26 Panevėžyje, Valančiaus g. 16, Dievo Apvaizdos seserų kongregacijos namuose vyko renginys, skirtas visuomenės veikėjos sesers Marijos Rusteikaitės atminimui. Dalyvaujant gausiems svečiams Lietuvos žydų bendruomenės pirmininko Dr. Simono Alperavičiaus vardu buvo įteikta Dievo Apvaizdos seserų kongregacijai padėka už Marijos Rusteikaitės nuopelnus, jų tarpe ir už jos pasiaukojimą Dievui ir žmonėms gelbstint žydus. Karo metu ji išgelbėjo 15 žydų tautos žmonių.

Mūsų nuomone, jos vardu pavadinta gatvė mums primintų Marijos Rusteikaitės gerumą, atsidavimą žmonėms ir švelnias, gydančias rankas. Tai mus skatintų sekti jos pavyzdžiu, juk šiandien taip daug reikia kilnumą liudijančių žmonių. Jos šviesus atminimas tebėra gyvas daugelyje širdžių.

Pagarbiai,

Dievo Apvaizdos seserų kongregacijos Generalinė Vyresnioji
Ses. Leonora Kasiulytė

2012-06-11
01-2390

Kultūros paveldo skyrius

Panevėžio miesto administracijai

Dievo Apvaizdos seserų kongregacija
Generalinė vyresnioji
Sesuo Leonora Kasiulytė
Valančiaus 16, (8-45) 58 13 58
Email: ieonora@yahoo.com

Papildoma informacija

2012-06-11

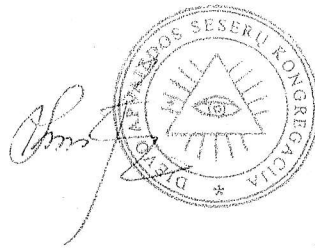
Prie ankstesnio Panevėžio miesto savivaldybei prašymo, pavadinat kokią nors miesto gatvę **Marijos Rusteikaitės vardu**, bei įamžinant nusipelnusios miestui ir jo apylinkėms viesuomenės veikėją - pridėdu papildomą informaciją apie jos gyvenimą.

Taip pat siunčiu keletą nuotraukų jos ir jos tėvų; siunčiu jos biografijos išsamesnę informaciją; Lietuvos respublikos Aukščiausios Tarybos Prezidiumo įsako kopiją, po mirties Vytauto Landsbergio apdovanotą už 15 žydų tautos žmonių išgelbėjimą; Izraelio valstybės įsako kopiją - Jad Vašemo, Mariją Rusteikaitę apdovanojant už žūstančiųjų gelbėjimą. Jau anksčiau Marijos Rusteikaitės atminimui Izraelyje yra pasodintas medis ir atminimo lentoje iškaltos vardo ir pavardės raidės.

Dokumentinė medžiaga apie ją yra saugoma vienuolyne, adresu Valančiaus 16.

Pagarbiai

Generalinė Vyresnioji ses. Leonora Kasiulytė

MYKOLAS KARKA
(1892-1984)

Muzikos mokytojas, chorų vadovas, režisierius.

Vienu populiariausiu Panevėžio žmogum daugiau kaip šešis dešimtmečius buvo maestro Mykolas Karka. Gimė jis 1892 m. lapkričio 22 d. netoli Panevėžio, Samarakeliuose (Anykščių raj.), valstiečių šeimoje. Dar Troškūnų pradinėje mokykloje išryškėjo jo gabumai muzikai. Baigus pradinę, pirmuoju Mykolo muzikos mokytoju buvo Troškūnų vargonininkas. Anksti netekus tėvelio, sunkus buvo kelias į muziką. Pabandęs vargonininkauti, įstojo Vilniuje į J. Montvilo muzikos ir piešimo mokyklą, pasirinkęs choro dirigavimo ir vargonavimo skyrių. Teko ne tik mokytis, bet ir užsidirbti duoną. Mokyklą baigė 1912 m. I-asis pasaulinis karas nubloškė jaunąjį vargonininką ir dirigentą į Peterburgą. Ten dirbo ginklų fabrike, vadovavo lietuvių

chorams, režisavo saviveiklos spektaklius.

Atkūrus nepriklausomą Lietuvą, grįžęs į tėvynę, pasirinko Panevėžį, kur neseniai pradėjusioje veikti lietuvių gimnazijoje reikėjo muzikos mokytojo. Darbą pradėjo audringaisiais 1919-aisiais metais kartu su Juozu Zikaru, Gabriele Petkevičaitė-Bite, Matu Grigoniu ir kt. Šioje gimnazijoje (dabar J. Balčikonio gimnazija) mokė muzikos, vadovavo chorams, režisavo įvairius spektaklius, kūrė muziką mokinių parašytiems scenarijams net 25 metus (1919-1944). Kartu, kiek suspėdavo, dirbo Mokytojų seminarijoje, Berniukų amatų mokykloje, vargonininkavo katedroje. Labai daug laiko skyrė ir suaugusiųjų saviveiklai, dalyvavo "Aido" ir "Dainos" draugijų veikloje, statė spektaklius, režisavo operetes.

Kartu su kitais 1924 m. suorganizavo I-ąją dainų šventę Panevėžyje, o po to vadovaujami mokinių, šaulių ir kitų organizacijų chorai dalyvavo visose dainų šventėse mieste ir Lietuvoje (ir nepriklausomoje Lietuvoje ir pokario metais).

1939 m. jis ir kiti Panevėžio muzikai bei visuomenės veikėjai kreipėsi į Švietimo ministeriją su prašymu atkurti mieste muzikos mokyklą (pirmoji veikė 1918 m.). Deja, iki sovietinės okupacijos to nespėta padaryti. 1940 m. jo iniciatyva pradėjo veikti muzikos kursai, o nuo 1944-ųjų ir muzikos mokyklą. 1944-1950 m. buvo šios mokyklos direktorius. Šioje mokykloje jaunosius muzikus ugdė iki 1960 m.

1960-1975 m. buvo savo įkurtos liaudies operetės meno vadovas ir režisierius. Net ir sulaukęs garbingo amžiaus, aktyviai dalyvavo miesto muzikiniame gyvenime.

Vadovaujant M. Karkai, trečiame ir ketvirtame dešimtmetyje gimnazijoje ypač suaktyvėjo mokinių saviveikla. Pradėti organizuoti mokinių vakarai su turtinga programa – choralais, vaidinimais ir kt. Tuomet tekstų lietuviš-

kiems vaidinimams beveik nebuvo. Mokytojai ir mokiniai rūpinosi vertimu iš kitų kalbų. Buvęs mokinys Kazys Inčiūra prisimena, kad 1922/23 m.m. "kilo sumanymas pastatyti muzikinę dramą. M. Karkai pavyko gauti visą pundą tokių veikalų lenkų kalba. Apsistota prie visiems labiausiai patikusio - "Čigonė Aza" (J. Kraševskio "Galukaimio trobelės"). Čia buvo daug skambių dainų ir šokių". Veikalą vertė vyresniųjų klasių mokiniai, kalbą žiūrėjo geriausias to meto kalbos žinovas gimnazijoje – Pranas Skardžius. Dainų tekstus išvertė Juozas Petrulis. Į muzikos ir dainos gyvenimą M. Karka įtraukė beveik visus gimnazijos mokinius. Vieni iš jų dainavo choruose, ansambliuose, kiti vaidino "operose" ir operetėse, tretieji piešė dekoracijas, literatai kūrė scenarijus, vertė veikalėlius iš kitų kalbų ir t.t. Repeticijos, sceninis darbas užsitęsėdavo iki vėlyvo vakaro. Atsirado mokytojų, kurie ėmė priekaištauti, kad mokiniai per daug laiko skiria saviveiklai. Buvęs mokytojas Matas Grigonis prisimena: "Kai pedagogų tarybos posėdyje kuris kapelionas ar Sokolovas (lotynistas, V.B.), ar dar kas mėgina protestuoti, kam kiti mokytojai atitraukia mokinius nuo pamokų, tai išvysti tokias įtikinančias M. Karkos, J. Zikaro (...) bei kitų kūrėjų akis, kad savaimė pasidaro aišku, jog dainavimas, darbeliai, paišyba (...) yra patys svarbiausi dalykai, ir tik per nesusipratimą neįrašyti tuoj po tikybos".

Gal nei apie vieną mokytoją mokinių atmintyje nėra išlikę tiek šiltų atsiminimų, kaip apie Mykolą Karką. Štai buvęs mokinys, o vėliau nepriklausomos Lietuvos Švietimo ministerijos departamento direktorius Lionginas Vaitiekūnas atsiminimuose rašo, kad Mykolas Karka "buvo ne tik didelio mokyklos choro vadovas, bet įvairiausios muzikinės-sceninės mokinių saviveiklos įkvėpėjas, skatintojas, organizatorius. Savo jaunatviška energija, užkrečiančia šypsena, neišsenkama iniciatyva, mokėjimu ben-

drauti su moksleiviais, jis meninę-muzikinę gimnazijos saviveiklą pakėlė į aukštą lygį. Jo dėka kas šeštadienį galėjo vykti literatūriniai-muzikiniai vakarai, kuriuose su gerai paruošta programa pasirodydavo choras, įvairūs kvartetai, sekstetai. Po meninės programos vykdavo šokiai. Šie šeštadienio vakarai be jokių draudimų automatiškai likvidavo anksčiau moksleivių praktikuotus "robaksus".

Mokinių atmintyje išliko statyti spektakliai: "Čigonė Aza", opera "Miškelio pasaka" (pagal Petro Babicko libretą, M. Karkos muziką), "Elgetų karalius", "Velnio pakriūtėje", "Karpatų kalnuose", J. Lindės-Dobilo drama "Širdis neištuštėjo" ir kt.

Tarpukario Lietuvoje gimnazijoje mokėsi nemažai mokinių iš nepasiturinčių šeimų, kuriems buvo reikalinga materialinė pagalba, kurie nepajėgė susimokėti už mokslą. Pedagogai, visuomenė, ypač G. Petkevičaitės globojamas "Žiburėlis" rūpinosi tokiais mokiniais. Tėvų komitetas rengdavo loterijas, labdaros vakarus su M. Karkos mokinių choris, spektakliais. Gautas pelnas buvo skiriamas mokinių šelpimui. Pvz., 1925 m. rudenį po spektaklio "Elgetų karalius" surinkti 1090 Lt buvo skirta 24 mokinių mokslapiniams sumokėti.

Tas pats L. Vaitiekūnas sako, kad "M. Karkos dėka muzikinė-meninė mokinių saviveikla virte virė, įtraukdama daug mokinių, sudarydama kažkaip jaukią gimnazijos atmosferą, kuri labai teigiamai veikė visą gimnazijos gyvenimą, daug prisidėjo prie gimnazijos kolektyvo formavimo į darnią, jaukią mokytojų ir mokinių bendruomenę, vadovojamą (...) aukštos kultūros pedagogų, turinčių labai didelį teigiamą poveikį". Ne vienas šių dienų mokytojas tikrai džiaugtųsi tokia mokinių charakteristika.

Petras Babickas, pokario metais gyvendamas Brazilijoje, prisimena, kad tik M. Karkos dėka "pamėgau muziką, vaidybą", kad M. Karka jo parašytai "operai"

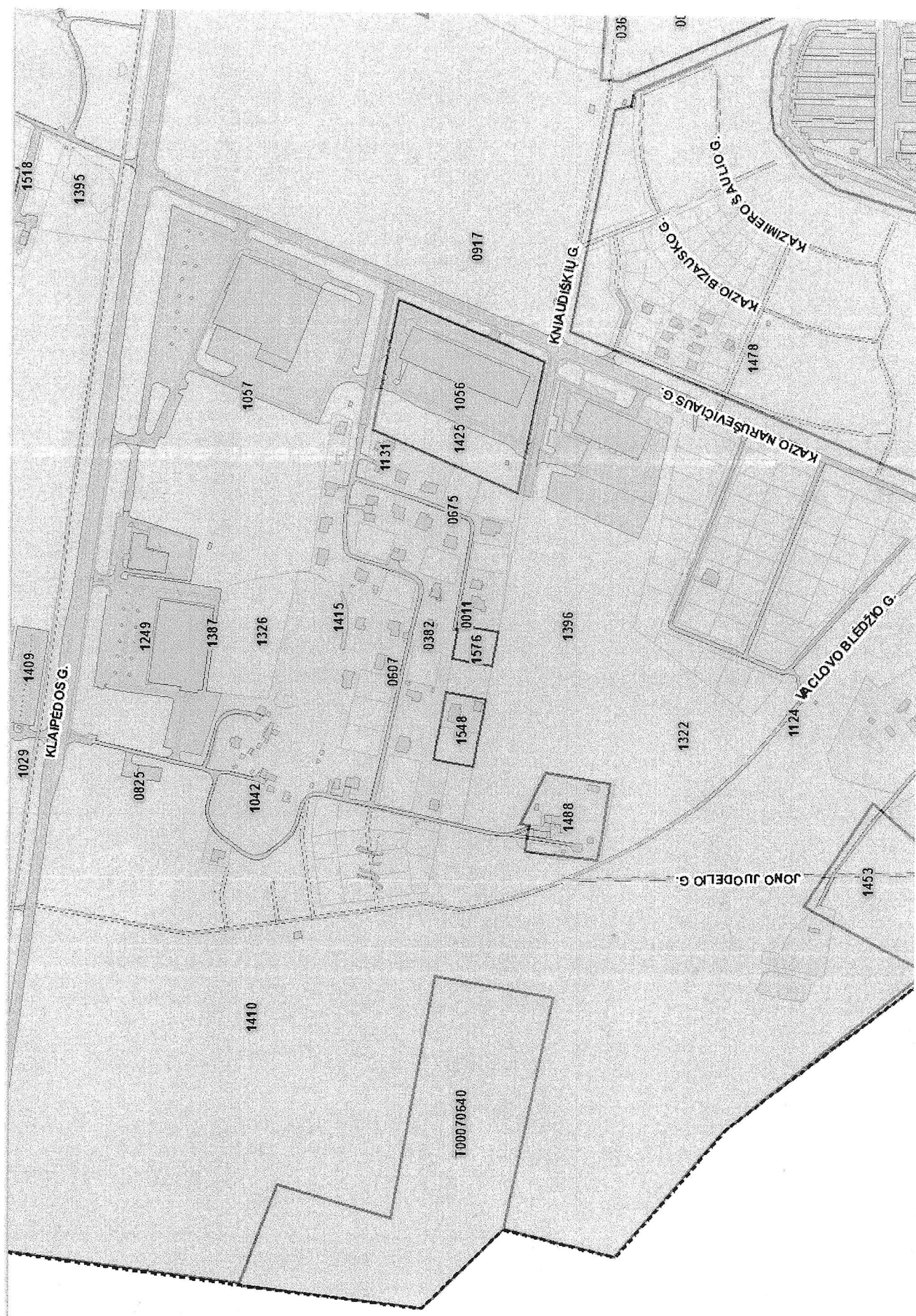
“Miškelio pasaka” sukūręs muziką. O 1947 m. Buenos Aires Ona Ožalinskienė, redaktorius žmona, dažnai užniūniuodavo iš tos operetės paimtą vieną dainelę, tvirtindama, kad tai esanti liaudies daina”.

Gimnazijos muzikos, dainos, literatūros ir meno mylėtojus jungė “Meno kuopa”, kurios dailės sekcijai vadovavo skulptorius J. Zikaras, literatūros – J. Lindė-Dobilas, o muzikos ir dainos – M. Karka. Jų įtaką mokinių ugdymui taikliai apibūdina rašytojas, keliautojas, žurnalistas Petras Babickas: “Mokytojai bendravo su mumis ne pamokų metu, bet atpuolamu laiku, t.y. jie visa tai darė aukodami savo poilsį ir laiką. Ar ir šiandien su dideliu dėkingumu miniu visuomet juos ir jų nuoširdumą, nes bičiuliškoj atmosferoj galėjo išaugti vienas antro gerbimas, meilė ir idealizmas, kuris, nors ir nesuteikia šiais laikais medžiagiškos naudos, bet nuostabiai įprasmina gyvenimą. “Meno kuopoj” daug tų gerųjų ypatybių esu pasiėmęs, tikiu, aš ne vienas”.

Na, o mokytojas M. Karka niekada neatsisakydavo padėti, “mokydavo dainuoti, režisuodavo – visuomet linksmas, vikrus, žvalus, nuoširdus ir nuostabiai jaunas”, - prisimena iš GULAGų grįžęs poetas Kazys Inčiūra.

Į buvusių mokinių susitikimus jis buvo kviečiamas ir visuomet ateidavo iki gilios senatvės. Mažai kalbėdavo, o šypsodavosi nuostabiai šilta šypsena, sėsdavo prie fortepiono ir uždainuodavo. Be raginimo kartu su juo dainuodavo senąsias dainas ir garbus akademikas Povilas Brazdžiūnas, ir profesorius Jonas Laužikas, ir skulptorius Bernardas Bučas, ir poetai Kazys Inčiūra su Jonu Graičiūnu. O garsiausiai skambėdavo jo mylimo mokinio Jono Stasiūno balsas.

Mirė 1984 m. rugpjūčio 12 d. Panevėžyje.

Detalusis planas Nr. T00070640